

PROGRAMA DE MÀ

David Alegret & Maria Canyigueral – *Els bells camins*

Petit Palau Cambra

Dijous, 26 de març de 2026 – 19.30 h

Petit Palau

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:

EMAS
GESTIÓ AMBIENTAL
ISO 14001

AENOR
GESTIÓN
AMBIENTAL
ISO 14001

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

David Alegret, *tenor*

Maria Canyigueral, *piano*

I part

Alberto García Demestres (1960)

El caminant i el mur, sobre dos poemes de Salvador Espriu (1913-1985)

I. Cançó d'albada

II. Cançó del pas de la tarda

Joan Magrané (1988)

Coronació de llamps, sobre tres poemes de Ventura Ametller (1933-2008) (estrena absoluta)

I. Els han tallat les branques

II. La nit

III. I venen del futur

Alberto García Demestres

Cap al comiat, sobre dos poemes de Mireia Calafell (1980) (estrena absoluta)

Pancratium maritimum

Comiat

Salvador Brotons (1959)

Els bells camins, sobre quatre poemes de Miquel Martí i Pol

I. Sé que em faig vell

II. Neu

III. Sempre és incert

IV. Creixences

II part

Eduard Toldrà (1895-1962)

Cinc cançons sobre poemes de Josep Carner (1884-1970)

Els obercocs i les petites collidores

El rei Lear

Menta i farigola

A muntanya

Recança

Antoni Ros Marbà (1937)

Tres cançons de Carner

I. Retorn a Catalunya

II. Enyor

III. 1714

Eduard Toldrà

Cinc cançons sobre poemes de Josep Carner

Cançó incerta
Divendres Sant
El gessamí i la rosa
Canticel
Cocorococ!

Concert dedicat a la memòria d'Assumpta Terrés, sòcia d'honor de l'Orfeó Català, cantaire durant 26 anys, membre de la Junta Directiva i mare de David Alegret.

Durada del concert:

Primera part, 45 minuts | Pausa de 10 minuts | Segona part, 45 minuts.

La durada del concert és aproximada

#estrenes#contemporània#patrimonicatalà

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Poema

Fe

per deslliurar-nos d'incendis
calia fer fogueres cremar del tot el sotabosc
és per això que ho sé:

aquestes flames d'ara que ens rodegen
que ens ofeguen que ens asfixien
també ens salven

Mireia Calafell

Si una emergència (Proa Edicions, 2024)

Essència Palau

Flors, fragàncies
i Modernisme:
un passeig sensorial únic

Reserva ara
la teva visita!

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

El lied català, que neix a final del segle XIX i principi del XX íntimament lligat al moviment de la Renaixença seguint els cànons europeus. Autors com ara Eduard Toldrà o Frederic Mompou, entre d'altres, s'adapten a la sensibilitat local posant música a poemes catalans i creant cicles bellíssims i evocadors.

Sobre els intèrprets:

El tenor barceloní David Alegret és un dels intèrprets que més ha defensat el patrimoni musical català. Gràcies a la recerca, els enregistraments i els recitals que ha ofert per tot l'Estat, l'ha recuperat i donat a conèixer. El seu art, juntament amb l'exquisida sensibilitat pianística de Maria Canyigueral garanteixen una vetllada en què música i paraula es fondran en un programa de gran intensitat emocional.

Quines són les claus del concert?

Aquest és un homenatge a l'alquímia entre poeta i compositor seguint-ne el rastre des del Noucentisme fins a l'actualitat, amb estrenes importants. A la primera part, hi trobem l'estrena del díptic *Cap al comiat* d'Alberto García Demestres, sobre dos poemes de Mireia Calafell, poeta convidada de la temporada del Palau, abans sentirem *El caminant i el mur* sobre poemes de Salvador Espriu i música també de García Demestres. Igualment, s'escoltarà per primera vegada el cicle *Coronació de llamps* de Joan Magrané, sobre poemes de Ventura Ametller, i el cicle *Els bells camins* de Salvador Brotons, sobre quatre poemes de Miquel Martí i Pol, un viatge emocional que reflexiona sobre el pas del temps. A la segona part s'escoltaran les deu cançons que Toldrà va compondre sobre poemes de Josep Carner; la col·laboració entre ells és una de les més rellevants del repertori de la cançó catalana. El deixeble més important de Toldrà és el compositor i director d'orquestra Antoni Ros Marbà, de qui s'interpretarà *Tres cançons de Carner*, escrites per a David Alegret i enregistrades al guardonat àlbum *Carneriana* (2022).

A què he de parar atenció?

La interpretació del lied català comparteix l'essència de la tradició europea –del lied alemany, de la *mélodie* francesa o de la *canción* espanyola–: la paraula és música i la música és paraula. La missió de l'intèrpret és donar vida al poema amb el cant, amb una dicció cristal·lina i una dramatització subtil que eviti l'exageració. Es tracta de suggerir més que d'explicar. El piano no és un simple acompanyant: és el soci que crea l'atmosfera i pinta les imatges del poema. L'art resideix en el diàleg perfecte entre veu i piano.

Sabies que...

El 2022 David Alegret va enregistrar *Carneriana* (IBS Classical), àlbum on el tenor català i el pianista Rubén Fernández Aguirre interpreten cinquanta cançons sobre poemes de Josep Carner, un dels pares del Noucentisme. El CD inclou vint compositors diferents, com els històrics Montsalvatge o Mompou, i creadors contemporanis, com Magrané o Guinovart; vint-i-dues cançons són estrenes o primers enregistraments.

Palau de la Música Catalana

Janine Jansen & Camerata Salzburg /
Orquestra del Festival de Bayreuth &
Pablo Heras-Casado / Víkingur Ólafsson /
Sondra Radvanovsky / Balthasar Neumann
Orchester & Thomas Hengelbrock /
Christian Zacharias & Leipzig String
Quartet / Piotr Beczala / Igor Levit / María
Dueñas & Alexander Malofeev / Xavier
Sabata & Le Concert de l'Hostel Dieu /
Alexander Melnikov & Quartet Casals /
Staatskapelle Dresden & Daniele Gatti
/ Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona /
Julia Lezhneva & Il Giardino Armonico /
Elisabeth Leonskaja / Julia Kleiter &
Julius Drake

Entrades a palaumusica.cat

Comentari

David Alegret, veu de la cançó catalana, entre el passat i el present

Per a David Alegret, la cançó catalana, més que un gènere estimat és un compromís vital i artístic que defensa com un patrimoni que reflecteix profunditat, refinament i identitat cultural, on s'amaren poesia i música connectant amb la sensibilitat de l'oient. Aquesta tasca de difusió l'ha convertit en un intèrpret de referència, capaç de projectar aquest repertori més enllà del seu àmbit natural, tot abanderant-lo amb la mateixa exigència i dedicació que el seu equivalent internacional. Perquè la cançó catalana té una musicalitat equiparable a la de la cançó castellana o italiana: són mediterrànies, llatines, i tenen una idiosincràsia com també la música francesa. Ara bé, cantar en català no sempre és fàcil i tant la seva fisonomia d'entonació i d'articulació com la diversitat com a llengua viva ofereixen viaranys inspiradors, de la mateixa manera que hi influeix la personalitat lírica dels seus poetes: des de l'elegància i frescor de Carner fins a la delicadesa de Garcés, passant per la riquesa lèxica i la musicalitat esquerpa d'uns versos clarament pensats per ser dits més que cantats, com s'esdevé en el cas d'Espriu.

La primera part reuneix diverses estrenes que configuren una constel·lació de mirades musicals contemporànies al voltant de la cançó. D'una banda, s'hi presenten dues peces de García Demestres que ha compost els darrers anys, amb el títol de *Cap al comiat*, basades en poemes de Mireia Calafell. A "Comiat" el piano presenta el material amb arpegiats abundants i amplis i una figura rítmica amb tresets i un impuls rítmic i joc tímbric al registre agut que en alguns compassos evocarà el cremar dels arbres i l'angoixa del comiat ("*ser jo tots els arbres*"), amb una línia melòdica de dinàmiques contingudes que cedirà a una coda on el piano recull l'evocació silent de la pluja que ha començat a caure com diuen els dos darrers versos. Uns paràmetres semblants però internament més accentuats i contrastants, així com una vocalitat rítmicament més heterogènia (*glissandi*, tresets, algun salt intervàl·lic de cinquena o més) trobem en el símil marítim de la vida que proposa "Pancratium maritimum".

D'altra banda, el mateix compositor s'afegeix al nombrós llinatge de músics – incloent-hi no catalans i no pertanyents al món de la clàssica i/o música acadèmica – que han musicat Espriu i, en concret, *El caminant i el mur*, que ens parla del record com a símbol de salvació i en què la presència constant de la mort i el pas del temps prenen una dimensió de meditació lírica d'intensa concentració, mai dramàtica, on

les paraules, essencials, freguen el silenci. Ho fa confegint-hi un llenguatge transparent i de fisonomia recognoscible com a la “Cançó d’albada”, articulada en diverses seccions contrastants (dues en Lab major) per la línia vocal fluida i sil·làbica que avança fins a un final evanescent, mentre el piano, amb el seu murmuri rítmic, alterna entre el doble gest de les mans i el diàleg íntim amb la veu.

La seguirà la plàstica intensitat de *Coronació de llamps* de Joan Magrané, sobre un text de Ventura Ametller. Aquest breu tríptic de *lieder* situa la peça central –“La nit”– com un *intermezzo* oníric, de perfil melòdic més definit, flanquejat per dues cançons més extenses. La tercera, “I venen del futur”, s’ataca directament amb una llarga introducció en trèmolos i arpegis nus que suggereixen una remor expectant abans de l’entrada de la veu. El compositor retorna a fórmules del seu primer cicle, *Tres poesies* de Rosselló-Pòrcel, amb una harmonia més densa i formes vaporoses, ús freqüent del pedal –sobretot a les dues primeres peces– i una escriptura que, malgrat la tessitura central, desplega una gran varietat de matisos: inflexions quasi *parlando*, passatges *cantabile* i moments d’energia rítmica. El piano articula figures motiviques –arpegis, exploracions de l’octava aguda i sobreaguda, esquitxos puntillistes– concebudes com a gestos musicals dins un llenguatge concentrat i de dinàmiques moderades.

El cicle *Els bells camins* (2019) de Salvador Brotons, sobre poemes de Miquel Martí i Pol, es planteja com una meditació musical sobre el pas del temps servit per una intensitat lírica que s’emmiralla en la lucidesa del poeta. La primera cançó, “Sé que em faig vell”, dibuixa un arc simètric: del registre greu inicial fins a un clímax expansiu en fortíssim, abans de retornar a un to més contingut i reflexiu. “Neu”, en canvi, inverteix aquest procés: s’obre en el registre agut amb un clima fred i evocador, transita per una secció central greu amb ressonàncies de marxa fúnebre i culmina en un episodi més agitat que es fon de nou en la llum inicial. “Sempre és incert” contraposa un inici reactiu i virtuós, de fort caràcter combatiu, amb una dissolució final que acompanya l’enfonsament del text en la incertesa. Finalment, “Creixences” –que també clou el llibre homònim de Martí i Pol– esdevé un cant d’amor a la vida, on la varietat de textures i moviments desemboca en una dissolució etèria al registre agut, com un viatge cap a una transcendència lluminosa.

La segona part, i amb el gust precoç per la poesia del seu temps, Toldrà va elaborar un dels corpus més representatius de la cançó catalana sota la influència de la *mélodie* francesa i el lied alemany, sempre enriquit per la naturalitat de la terra catalana. Les peces, majoritàriament de la dècada dels vint –amb l’excepció de

Menta i farigola, Els obercocs (albercocs) i les petites collites i El rei Lear (1915)–, es caracteritzen per melodies rodones i fluents, amb predomini del moviment per graus conjunts i salts puntuals, i per acompanyaments clars i austers de referents tonals evidents. L’atenció se centra en la línia vocal, sense grans exigències de tessitura, però amb una gran riquesa expressiva. La seva preferència per motllos cantables i regulars, de mètrica i estròfica definida, es tradueix en formes equilibrades i clares dotades de pulcritud tècnica i en què s’avenen la musicalitat i el lirisme intrínsec del text.

Després les *Tres cançons de Carner* (2019) d’Antoni Ros Marbà resignifica la tradició de la cançó catalana inserint-se en una línia més experimental i dramàtica. Les tres peces es despleguen entorn d’una imatgeria de desarrelament, guerra, mort i pèrdua identitària que obre “Retorn a Catalunya” amb un caràcter inquietant, marcat per alteracions harmòniques i fluctuacions rítmiques i dinàmiques que generen interrupcions constants fins a un final on la veu, tractada en estil de *Sprechgesang*, emmudeix davant un acord obsessiu i dissonant que evoca el cant d’un grill. “Enyor”, dedicada a Narcisa Toldrà, se centra en la solitud i la meditació, amb una línia vocal més introspectiva i un epíleg pianístic que expressa la inefabilitat de la pèrdua. El cicle culmina amb “1714”, la més expressionista, estructurada en blocs clarament diferenciats (acords, arpegis, obstinats rítmics) que construeixen un veritable abisme interior en què els jocs de textura, tant al piano com en la relació amb la veu –declamada o *a cappella*– remeten clarament a l’univers psicològic del *Wozzeck* de Berg.

En definitiva, el programa dibuixa un itinerari en què Alegret –juntament amb Canyiguer– assumeix el paper d’intèrpret que entén la tradició i la reformula des del present. El resultat és una sessió concebuda com un espai de confluència entre música, poesia i identitat, eixos fonamentals de la trajectòria artística de David Alegret, consolidada en l’escena i en l’enregistrament.

Albert Ferrer Flamarich, musicògraf i historiador de l’art

Biografies

David Alegret, tenor

©May Zircus

Nascut a Barcelona, va estudiar medicina a la Universitat Autònoma de Barcelona i música al Conservatori Superior de Música d'aquesta ciutat amb el contratenor Xavier Torra. Després, i ja exclusivament dedicat a la seva carrera de cant, finalitzà els seus estudis a la Musik Akademie de Basilea amb el baríton Kurt Widmer.

Reconegut com a gran especialista en el repertori rossinià i mozartià, on brillen la puresa natural de les seves veu, tècnica i emotiva musicalitat, David Alegret ha cantat extensament títols com *Così fan tutte*, *Don Giovanni*, *Entführung aus dem Serail*, *La Cenerentola* (al costat de Cecilia Bartoli), *Il turco in Italia*, *Il barbiere di Siviglia*, *L'italiana in Algeri* i *Semiramide*, que l'han dut a voltar pels principals escenaris nacionals i internacionals: Viena (Staatsoper i Volksoper), Zúric, Hamburg, Múnic, Brussel·les, Welsh National Opera, Hèlsinki, París, Metz, Luxemburg, Roma, Palerm, Torí, Lisboa, Teatro Real de Madrid i Gran Teatre del Liceu, en són uns exemples. També ha actuat als festivals de Garsington, Pesaro (ROF) i Pergolesi-Spontini de Jesi, entre d'altres. Només del rol de Narciso d'*Il turco* suma més d'un centenar de representacions.

Completa el seu repertori operístic amb la interpretació dels personatges de Nemorino, Ernesto i Tonio de les obres de Donizetti, de Jaquino de *Fidelio* i Beppe

de *Pagliacci*, així com també exercint nombrosos rols d'òperes de Monteverdi i Händel. Amb aquest extens repertori ha cantat al Salzburger Festspiele Pasing, Festival Castell de Peralada i als teatres San Carlo de Nàpols, Opéra National de Montpellier, Teatro Real de Madrid, Gran Teatre del Liceu, La Maestranza de Sevilla, Teatro Campoamor d'Oviedo i Arriaga de Bilbao.

S'ha mostrat sempre molt actiu i interessat per les obres contemporànies, com ho demostra la participació a les estrenes de les òperes *Les bienveillantes* d'Hèctor Parra a l'Opera Vlaanderen, en coproducció amb Staatstheater de Nuremberg i Teatro Real Madrid, i a *L'enigma di Lea* de Benet Casablanca al Gran Teatre del Liceu. En ambdós casos, els compositors han escrit el rol per a ell.

Ha estat dirigit per batutes tan importants com Biondi, Bolton, Campanella, Capuano, Carella, Heras-Casado, López Cobos, Luisi, Minkowski, Muti, Parry, Pons, Rizzi, Savall, Weigle i Zedda, i ha treballat amb els directors d'escena Bieito, Brook, Carsen, Cavani, Espert, Loy, Michieletto, Sagi i Vick.

En el terreny de l'oratori, ha interpretat des de Monteverdi fins a música dels nostres dies, passant especialment per Bach, Händel, Mozart, Haydn, Beethoven i Rossini. En aquest àmbit ha actuat en alguns dels auditoris i teatres més prestigiosos del món, com el Queen Elizabeth Hall de Londres, Musikverein i Konzerthaus de Viena i Opera Vlaanderen d'Anvers, així com a les ciutats de Gant, Lucerna, Basilea, Hamburg, Salzburg, Praga, Madrid i Barcelona, entre d'altres.

David Alegret és també un reconegut intèrpret de recital, amb un repertori on destaquen el lied alemany i la cançó d'autor català dels segles XIX-XX (Toldrà, Serra, Morera, Lamote de Grignon...) i de compositors contemporanis actuals (Ros Marbà, Guinovart, Demestres, Ortega, Pagès-Corella, Magrané, Casablanca, Brotons, Iniesta, Parra...). El seu darrer disc, *Carneriana*, ha rebut crítiques excel·lents i el Premi de Música Clàssica de la segona edició (2022) dels Premis El Temps de les Arts.

En la seva discografia destaquen, entre d'altres, *El giravolt de maig* de Toldrà amb Antoni Ros Marbà i l'OBC per al segell Harmonia Mundi, *La Clementina* de Boccherini amb Pablo Heras per a Música Antigua Aranjuez i *Lo frate 'nnamorato* de Pergolesi amb Europa Galante i Fabio Biondi per a Unitel Classic.

Maria Canyigueral, piano

Invertint els anys de formació entre Espanya i el Regne Unit, Maria completà els seus estudis de grau superior a Barcelona, al Conservatori del Liceu, amb Michel Wagemans; després cursà un Màster en Interpretació a la Royal Academy of Music de Londres estudiant amb Sulamita Aronovsky. Ha rebut també consells musicals de Nino Kereselidze al centre Katarina Gurska de Madrid i André de Groote a Brussel·les.

Ha estat descrita per «La Vanguardia» com una “*pianista de gran personalitat*”. Les darreres temporades s’ha presentat en recital a Tòquio, Nagoya, Wigmore Hall de Londres i St. John Smith Square, al Festival de Ljubljana (Eslovènia), Lozer Cultureel (Bèlgica), Palau de la Música Catalana, Auditori de Girona, Auditori de Barcelona, Auditori de Caputxins de Figueres –dins la Schubertiada–, al festival Noches Clásicas de Cadis, Festival de la Porta Ferrada, Festival de Cervià de Ter organitzat per Ibercamera, i a diverses ciutats catalanes del circuit Xarxa de Músiques de Joventuts Musicals de Catalunya. La temporada passada va interpretar la *Fantasia coral, op. 80* de Beethoven al Gran Teatre del Liceu, sota la batuta de Manel Valdivieso i amb l’Orquestra del Liceu.

El juny del 2018 va estrenar al Conway Hall de Londres el seu projecte *Avant-guarding Mompou*, amb un cicle inèdit de nou compositors europeus escrit especialment per retre homenatge al cicle de *Cançons i danses* de Frederic Mompou, interpretat intercalat amb el cicle original de Mompou. El 2019 el va presentar al Palau de la Música Catalana i a la Fundación Juan March de Madrid.

L'abril del 2020 va ser publicat pel segell discogràfic alemany Audite, elogiat per revistes de prestigi internacional, com «International Piano Magazine», «Pizzicato Magazine», «Melómano» i «Revista Musical Catalana».

El seu primer àlbum amb la violinista Lana Trotovek va ser mereixedor de la medalla d'or als Global Music Awards, amb obres de C. Franck, Granados, Skerjanc i Finzi (Hedone Records, 2016).

Canyigueral ha gravat dos àlbums més amb Hedone Records (2017, 2021), l'un amb obres per a flauta i piano de Martinů, Böhm, Fauré i Poulenc amb el flautista Boris Bizjak, i una recent gravació en directe d'un recital en solitari al Palau de la Música Catalana interpretant Bach, Beethoven, Haydn i Montsalvatge.

Les seves actuacions en directe amb la violinista Lana Trotovek al Festival de Ljubljana 2020 amb la integral de les *Sonates per a violí i piano* de Beethoven han estat publicades en quatre CDs, gràcies a ZKP RTV Eslovènia i al Festival de Ljubljana, i han estat aclamats per la crítica internacional i mereixedors del Melómano de Oro de la revista «Melómano» i el Prešeren Award, atorgat pel govern d'Eslovènia.

“La seva inoblidable interpretació ens deixa sense alè. El Beethoven que ofereixen és un directe aristocràticament elegant, astut, però sempre tormentós”, «Delo»; “Sensació extraordinària i verdadera d’una actuació intuïtiva en directe”, «The Strad».

Canyigueral ha publicat recentment amb el violoncel·lista Ramon Bassal l'obra completa de Beethoven per a violoncel i piano (segell Da Vinci Classics, 2023), enregistrament efectuat i produït al Teldex Berlin Studio. També ha publicat un CD amb obres de cambra de S. Prokófiev per al segell britànic Somm Recordings (2024), juntament amb la violinista Lana Trotovek i el flautista Boris Bizjak.

Actualment és també la directora artística del Cicle de Música de Cambra al Teatre de Sarrià, a Barcelona.

Textos

Alberto García Demestres (1960)

“El caminant i el mur”

Text de Salvador Espriu (1913-1985)

Cançó d'albada

Desperta, és un nou dia,
la llum
del sol llevant, vell guia
pels quiets camins del fum.
No deixis res
per caminar i mirar fins al ponent.
Car tot, en un moment,
et serà pres.

Cançó del pas de la tarda

Entra la tranquil·la tarda
pel fosc camí de la mirada.

Enllà del mar ben treballat
pels bous del sol, endins del blat,
quan més perfecte mor la flor
a l'aire lleu, pleñ gran dolor
d'aquest camí de la mirada
se'n va la tranquil·la tarda.

Joan Magrané (1988)

“Coronació de llamps”

Textos de Ventura Ametller (1933-2008)

Els han tallat les branques

Els han tallat les branques
i els braços, i el clamor és impossible.
Ocells passen de llarg
i roselles, per soques, regalimem.
On arrelaven mans
ara creixen les herbes maleïdes,
i van poltres-infants
en foll galop arrossegant les tripes.
Romandran en silenci
d'hivern inacabable, en un possible
somni de noves branques
i nous braços, que imploraran la vida.

I són dolors de part
els silencis mortals que els llavis diuen!

La nit

La nit. La soledat.
Aquest immens desert
on tot discorre en somnis,
on l'oblidat real
traspassa l'Inconcret
i deixa l'Il·lusori.

Ja l'Ombra Acolorida
té gràcia de vida
en mig de la foscor.

I és la vivent Amor
que ve de Res vestida.

I venen del futur

... i venen del futur
onades de cabells batuts pel vent,
d'espatlles ben fornides,
de cuixes delicades
de tots els continents!

... i venen, sempre venen, ardents de poesia
balmats per una angoixa,
brandant una esperança, sempre nova
i sempre diferent.

No hi ha cap porta closa
ni mot en negra llinda.
El clam de tantes branques
els gests de tants de braços
han vençut el misteri
de l'espai i del temps.

Alberto García Demestres

“Cap al comiat”

Textos de Mireia Calafell (1980)

Pancratium maritimum

com quan en una nit de juliol
emergeix a la sorra un lliri de mar
en silenci discretament
signant el miracle del bulb que floreix a la platja
amb tot aquest esforç descomunal per un dia de vida
només per viure un dia aquesta vida

així voldria jo una biografia.

Comiat

Dir-te adeu era això:
veure com cremen boscos
i ser jo tots els arbres.

També la pluja ferma
que ha començat a caure

Salvador Brotons (1959)

“Els bells camins”

Textos de Miquel Martí i Pol

Sé que em faig vell

Sé que em faig vell, ho dic sense temences,
que és bo saber que el temps s'escapoleix
i no podem fer res per deturar-lo.

Aposentat al cim dels anys, contemplo
el mar de mi mateix, amb moltes veles
que s'olquen l'horitzó, i veig el vol
segur i agosarat de les gavines.

Què sé de mi? Pel cert, ben poca cosa.

Potser només que estimo amb tanta força
com sempre i que em faig vell.

Al capdavall

tot el que em cal per viure els anys que em resten
equilibradament, sense el temor
d'un bufarut que tot ho desgavelli.

Neu

També la neu passarà, i tornarem
als dies clars i oberts.

Fonda, la vida

farà el seu curs immutable, i el temps
transcorrerà sense fer gens de cas
dels desficiis que ens xuclen i ens exalten.

I també passaran els dies clars
i tornarà la neu, tancant un cicle,
o obrint-lo, tant se val!

Només nosaltres

desapareixerem, i potser tot
per uns instants serà quasi perfecte.

Sempre és incert

Sempre és incert l'espai de tu mateix
en què pots lentament edificar-te,
sempre és incert i sotmès a l'imperi
dels cops de vent sobtats i les marees
que n'esborren els límits.

Giravolten
immutables els astres per l'espai,
i transcorren els anys, indiferents
a les teves foteses.

Pren-ne exemple
només essent qui ets podràs salvar-te
I aprenen-te en les coses
tan humilment que en totes se't reveli
la inalterable i fonda placidesa
de viure i perdurar que tant desitges.

Sempre és incert.

Creixences

Més enllà del silenci
hi ha la tarda que s'allargassa rera les cortines
i és un passeig il·limitat pel somni.

Ara pels ulls se t'envà tanta vida
com et tornen els mots que escrius.

De totes les creixences, aquesta és la més clara:
seràs més ric, com més els mots se t'omplin
de l'amor que despens amb la mirada.

Eduard Toldrà (1895-1962)

Cinc cançons sobre poemes de Josep Carner (1884 – 1970)

Els obercocs i les petites collidores

Diu Iris a Myrtila:

–Oh, amiga, jo no sé...!

¿Tants aubercocs hi deixes
damunt l'aubercoquê?

–Oh, Iris, prou m'agrada
menjar-ne a torbellins
i sentí l'or alegre
com raja boca endins.

Mes el mal temps arriba
i aprop d'un flam furient,
jo sento en la teulada
dançar teules i vent
i em plau que nostra mare
veient-nos entristits
i com freguèm els nassos
i com bufèm els dits
ens dugui riolera,
quan cau la neu a flocs,
un pot amb confitures
de préssecs ò aubercòcs.

El rei Lear

Era un Rey molt vell
amb la barba blanca
y amb els cabells blanchs,
y anava pel món
dient mots extranyys.

Passava la vida
plorant y rient,
y quan el trobavan
els aucells guaytavan
amb el bech obert.

Els trons y la pluja,
la pedra y'l llamp
queyan demunt d'ell

y'l feyan més bell
y'l feyan més blanch.
Y ell deya: –Oh ma estrella!
Oh ma blanca estrella
de dolors feixuchs!
¿Què hi faig a la terra
si soch blanch com tu?

Menta i farigola

Menta, farigola,
ruda y romaní.
Una vella, vella,
com un pergamí.
Al nas les ulleres,
a la mà'l mitjó,
surt a la finestra,
guayta l'horitzó.
Y com cada día,
en instant parell,
la vella gemega,
pregant pel donzell
qu'a tretz'anys l'aymava.
Tretz'anys! si era ahí!
Menta, farigola,
ruda y romaní.

A muntanya

Allí dalt de la muntanya
tot el bé de Déu hi tinc:
les roses de quatre en quatre
i els clavells de cinc en cinc,
l'estimada a la finestra,
l'ovella amb l'esquellerinc;
per rellotge, el sol que toca
a cada hora un greny d'afrau;
el pollancre per la fressa,

i l'alzina per la pau;
i per gaudi, cada núvol
ala-estès com una nau;
per jaç d'or una pallissa,
per llumenera un estel;
per finestra que no es tanca
un retall tot blau de cel;
i per criats que em despertin
un quiquiriquic i un bel.
Allí dalt de la muntanya
tant en l'aire, tot hi és:
la riquesa ben colgada
perquè l'home la fangués;
l'alegria entre fretures
com rosada entre esbarzers;
la salut, entre l'orenga
i les flors de penical;
aterrat amb creus de palma
el dimoni en un fondal;
i Nostre Senyor de vora,
estadant del pis de dalt.

Recança

Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la joventesa,
pluja i vent arremorat,
i l'acàcia en tot esclat
i deixant per l'empedrat
floridesa estesa!
Ah, l'anar sota l'aiguat
com fent-li escomesa,
d'un sonet mig començat
en l'embriaguesa,
i amb paraigua foradat,
i la lluna pel forat,

i rient a mon costat
una noia encesa!
Qui sentís, renovellat
per la bruixa entesa,
aquell gust precipitat
de la juvenesa!...

[els vv 17-20, de 1927, no apareixen a cap
altre llibre]

Antoni Ros Marbà (1937)

Tres cançons de Carner sobre poemes de Josep Carner

Retorn a Catalunya

Ja veig damunt la serra de foc el nostre pi.
Oh gent, que per les feixes daurades feu camí!
em sobta com un vi
la força tota vella i humil que ens agermana.
(És viu com la ginesta i com el blau marí
el teu escarafall, oh noia catalana.)
Com somrieu en hores del vespre, masos blancs,
entre pellers de bona companyia,
i cada mas ateny en curta rogalia
bosquet i blat i vinya i un marge amb tres pollancs.
Voldria, tot perdent-me per valls i fondalades,
dir tes llaors, oh terra de salut!
enmig de coses fosques i vides oblidades
com aquest grill que canta dins un camí perdut.

Enyor

Quan es perden els ulls en el brancatge
d'un arbre espès, tot verd, on gairebé
no entra l'or pacífic del capvespre,
oh, quin enyor ens ve!
Hi ha dies que les ànimes s'escapen

al floc de núvol, en el cel perdut;
hi ha dies que el camí de cada dia
ens sembla inconegut.
El nostre enyor ens ve de quan no érem.
Quina incertesa al caminal on som!
Oh bla sojorn, oh quietud bressda
que la vida interromp!

1714

Oh valentia funeral del setge,
bandera que esparraca el foraster!
En terra jau nafra el banderer;
la mort arriba que el seu mal li metja.
Cau la ciutat. El fratricidi petja
un vell destí mentre que el nou ja ve.

La boira fuig pel foradat carrer
com una glassa dolorosa i lletja.
Sinistre sona, travessant les places,
el martelleig d'unes feixugues passes.
El vent se'n du la cendra de les lleis.— Homes callats, coberts de sang i sutge,
alcen l'esguard impenitent, que jutja:
poble vençut que sobreviu als reis.

Eduard Toldrà

Cinc cançons sobre poemes de Josep Carner

Cançó incerta

Aquest camí tan fi, tan fi,
qui sap on mena!
¿És a la vila o és al pi
de la carena?
Un lliri blau color de cel,
diu: —Vina, vina!—
Però: —No passis! —diu un vel

de teranyina.
¿Serà drecera del gosat,
rossola ingrata,
o bé un camí d'enamorat,
colgat de mata?
¿És un recer per adormir
qui passi pena?
Aquest camí tan fi, tan fi,
¿qui sap on mena?
¿Qui sap si trist o somrient
acull a l'hoste?
¿qui sap si mor sobtadament
sota la brosta?
Qui sabrà mai aquest camí
a què em convida!
I és camí incert cada matí,
n'és cada vida!

Divendres Sant

L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat.—
Ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.
Els pobres ulls són lassos
quan l'horabaixa es fon,
i han fatigat sos braços
tots els pecats del món.
La llum se n'és anada
del rostre sangonent:
sa joventut passada
com una rosa al vent.
Cloïa les parpelles
al capdamunt d'un rost,
de cara a les estrelles,
clavat en una post.
L'oratge s'adormissa
i el cel és apagat.—

Ocells de la bardissa,
no desvetlleu l'Amat.

El gessamí i la rosa

Colliu la rosa de dia
i de nit el gessamí:
el gessamí en una tanca,
la rosa al mig del jardí.
Lleument, dolçament gronxada,
la rosa mor en un si;
el gessamí, quan l'amada
s'ajeu, pàl·lida a dormir,
el té viu sense saber-ho,
dins els seu cabell diví.
La rosa fa enamorar-se,
i el gessamí defallir.

Canticel

Per una vela en el mar blau
daria un ceptre;
per una vela en el mar blau,
ceptre i palau.
Per l'ala lleu d'una virtut
mon goig daria,
i el tros que em resta, mig romput,
de joventut.
Per una flor de romaní
l'amor daria;
per una flor de romaní
l'amor doní.

Cocorococ!

Eulària, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.
–Un altre –diu el sostre–
que no em serà constant.
–Un altre –diu la llinda–
que em deixarà cantant.
–Ell, que m’ignora encara
–diu el roser flairós–
escamparà mes roses
sobre un cabell tot ros.
Dins ses humides nines
medita el gos content:
–No tindrà por de l’ombra,
farà fugir el dolent!
I en l’alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
–Cocorococ, és noi!

També et pot interessar...

Palau Grans Veus - Schubertiada Barcelona

Dilluns, 01.06.26 - 20 h

Sala de Concerts

—Lieder de Schumann, Liszt, Korngold i Wagner

Julia Kleiter, soprano

Julius Drake, piano

R. Schumann: *Liederkreis*, op. 39

F. Liszt: *Enfant, si j'étais roi*, S.283/2; *Comment, disaient-ils*, S. 276; *S'il est un charmant gazon*, S. 284/2; *Oh! quand je dors*, S. 282

E. W. Korngold: *Unvergänglichkeit*, op. 27

R. Wagner: *Wesendonck-Lieder*, WWV 91

Preus: 30 i 45 €

Mecenes d'Honor

Agrolimen⁷

GRUP
euromadi

^B Sabadell
Fundació

Damm
Fundació

FUNDACIÓ
Gandara

Fundació "la Caixa"

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

Occident
Fundación

Santander
Fundación

Telefónica

HAVAS

Ibercaja

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

The
NANDO
and EISA
PERETTI
foundation

Mecenes Protectors

artyplan⁴

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

camins.cat

COL·LEGI DE
FARMACEUTICS
DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli SL

endesa

eurofragance

exea
impact

The Puig Family
Foundation

factorenergia

Fundació
FLUIDRA
Llegat Joan Planes

Fundación
Dvesta

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic

MITSUBISHI
ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

VEOLIA

Mecenes col·laboradors

ac
marca
Advancing
in Care

aena
aeroports
per a tu

CARDON
GROUP

CHRISTIE'S
INTERNATIONAL REAL ESTATE
BARCELONA

Coca-Cola

Deloitte.

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

REIG JOFRE

savills

Mitjans Col·laboradors

ara

EL PAÍS
SEIZ CATALUNYA

el Periódico

EL PUNT AVUI⁺

FGC
Ferrocarrils
de la Generalitat
de Catalunya

LAVANGUARDIA

EUROPA FM

RAC1

SÀPIENS

the NEW
BARCELONA
POST

TMB
Transports
Metropolitans
de Barcelona

3cat

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Centre Odontològic Dígest – Colonial SFL – Fundació Antoni Serra Santamans – Fundació Castell Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia – Illy – L'Illa Diagonal – Quadis – Saba – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión – Sesé – Soler Cabot

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Lluís Carulla Font – Amb. Prof. Mark Dybul i Mr. Jason Claire – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Isaac Martín Salvà – Juan Molina-Martell Ramis – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

